

Kürti László

OVERÁL

a helyiekre bíztam magam,
tudtam, hogy jönnek a jók,
jönnek a gondviselésükkel.
közben nevetgéltünk, és hülye-
ségeket beszéltél, hogy miért
is irigyelsz még mindig engem.
– ki tetszik különben, mitől és hogyan.
egy királykék overál volt rajtad,
nem kellett volna éppen ettől,
de súlytalannak tűnt minden
mondat. pedig bólogattam,
hogy szentül, szóról szóra...
ki hitte még akkor, hogy jöhet
valódi, vágyott tavasz, valódi
öröm, és hogy tényleg, mellettem
állnak még annyian... nehéz
volt ez az év, kis híján halálos.
dicsőség, szégyen, egyre megy.
de tudd, nem a langy melegtől,
lesz a nő éber, a férfi pedig
érthetetlenül sármos.

MÉG REJTEGETNI

még rejteni kellett volna, ki vagy?
– erről nem szólt neked soha senki.
bátorság volt tükrözni másokat,
jobb lett volna csendben nevelődni.

miből tudtad volna, hogy mérgeznek?
édeskés szirup, lassú fulladás,
itt ne koccanj, nem tartozol ide,
csak egy héj kopog, többi záptojás.

szépség, nemesség, tudás rád ragadt,
kapirgálva urak szemétdombján.
a tyúkudvar a domb után szalad,
tört záptojásszag, akár egy botrány.

hogyan erősödj vissza, nem mutatták,
azt sem, hogy mire jó egy kapcsolat,
a túlélőket újra avatják,
de a mérgek íze szádban megmarad.

Árapály (akril, vászon)